

Prekentekest: Mark 10,13-16

De bar små barn til Jesus for at han skulle røre ved dem; men disiplene ville vise dem bort. Da Jesus så det, ble han harm og sa til dem: "La de små barn komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til. Sannelig, jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike likesom et lite barn, skal ikke komme inn i det." Og han tok dem inn til seg, la hendene på dem og velsignet dem.

Slik lyder det hellige evangelium.

Det er ofte mulig å finne et felles tema for søndagens bibeltekster. La dere merke til hva de andre tekstene handlet om? De to første handlet om forholdet mellom mann og kvinne, om ekteskapet. Og prekentekesten handlet om de små barna som ikke skulle hindres i å komme til Jesus. Felles for alle disse tekstene, som for så vidt berører tema som hjem og familie, er at Guds omsorg blir tydelig. I teksten fra 1. Mosebok hørte vi at det første mennesket Gud skapte kjente seg alene. Gud viste omsorg da han skapte kvinnen som en medhjelper som var hans like. Gud viste omsorg da han innstiftet ekteskapet som rammen rundt samlivet mellom mann og kvinne og sa at mannen skal forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett.

I teksten fra Efeserbrevet møter vi Jesu omsorg da han ofret seg selv for kirken, og dette fremmes som forbilde for den kjærligheten mannen skal ha til sin kone. Og endelig, i Markusevangeliet ser vi hvordan Jesus viser omsorg for barna til tross for disiplenes misforståtte iver etter å hjelpe sin Mester. Disiplene ville vise barna bort, men Jesus ble harm, står det, hellig harme over misforstått omsorg.

Heller ikke alt vi kaller kjærlighet og omsorg er ekte, selv om det er godt ment. De fleste av oss har vel tatt seg i at mye av det vi gjør, sørgelig ofte er egoistisk motivert. Det som tjener meg og mitt blir viktigere enn det som er best for andre. Den ekte og sanne kjærligheten tenker først på andres beste. Det er denne kjærligheten og omsorgen vi finner hos Jesus. Kloke hoder har sagt at kun den som selv er blitt elsket kan elske. Når vi viser sann kjærlighet og omsorg, er det som en avglans av den kjærligheten og omsorgen vi selv har opplevd, og som altså Gud først har vist oss.

Til disipler som ikke helt forstod, og til en verden som siden ikke alltid har forstått barnas beste, sier Jesus med streng og harmdirrende stemme, om disse minste: "Hindre dem ikke!" For noen tiår siden ble barna oppdratt til å være voksne i miniatyr. Det var lite forståelse for verdien av å være barn. I dag er heldigvis mye av dette annerledes. Vi ser ikke så mye barn ut fra et nytteperspektiv, men gleder oss over at barna får utfolde seg i glad lek på barnas premisser, slik som det skal og bør være. Vi tåler heldigvis bedre at barn ikke sitter helt musestille når de er i kirken, og vi vil gjerne legge forholdene til rette for barna slik at de har sin selvsagte plass sammen med oss. Vi er oss bevisst at barna representerer fremtiden. Der det er barn, der er det også lyse fremtidshåp.

”Hindre dem ikke,” sa Jesus. Dessverre er ikke alt rosenrødt i vår tid. Vi vet så inderlig godt at barn blir hindret i å se dagens lys. Vi har skremmende høye og stabile aborttall i vårt land. Vi har ikke lov til å lukke øynene for det som skjer, men stå på barnas side i uretten som begås. Vi vet også at altfor mange utsettes for omsorgssvikt. Det skjer fysiske overgrep, som mangelfull oppfølging, ofte som følge av rusmisbruk, og dessverre også seksuell utnyttelse. Det skjer psykiske overgrep, ofte som følge av de fysiske, men i tillegg er det ikke få som bærer på store tapsopplevelser ved at foreldre går fra hverandre. For noen kan det gi dype sår av ubearbeidet sorg. Noen tar på seg et altfor stort ansvar der voksne sliter. Å bli som barn handler ikke om at voksne kan la sitt foreldreansvar og sin dømmekraft fare. Tvert imot. Det nye testamente har tydelige formaninger til menn og til kvinner om hvordan vi skal leve som voksne, ansvarsbevisste mennesker.

”La de små barn komme til meg, og hindre dem ikke!” sa Jesus. Vår kirke lever med en stor spenning. På den ene siden gleder vi oss over de mange som kommer med barna til Jesus i dåpen. På den andre side vet vi at dåpen forutsetter oppfølging og opplæring i den kristne tro, men her ser vi også at mange svikter sitt ansvar. Vi skulle så gjerne gjort mer som kirke også, men mangler økonomiske så vel som menneskelige ressurser. Vi skal likevel glede oss over den oppfølgingen som skjer, glede oss over det arbeidet vi har, og takke for det vi har hatt så langt. Vi skal få regne med at Gud i sin godhet både kan og vil velsigne og gjøre mer for den oppvoksende slekt enn vi aner og forstår. Det er også grunn til å håpe at morgendagens kirke vil ha et enda rikere tilbud til barn og unge enn i dag.

Barna er en ressurs, ikke bare fordi barna en gang blir voksne og gjør nytte for seg. Barna kan lære oss hva evangeliet er. Jesus sa: ”Guds rike hører slike til.” Den voksne verden sier; barn, skynd deg å bli voksen, bli klok og flink, og produktiv som en av oss. Jesus snur det hele på hodet og sier; voksne, bli som barn! Bli som en av disse mine minste. For: ”Den som ikke tar imot Guds rike likesom et lite barn, skal ikke komme inn i det.”

Jeg tror nøkkelen til å forstå hvorfor barna er forbilde ligger i disse to ordene ”tar imot”. Voksne kan ha lett for å ta, og voksne har lett for å gi og å kjøpe, men når man skal ta imot må man bort til han som gir. Barna spurter av sted hvis noen sier: ”Kom, skal du få en gave!” Med sin medfødte nysgjerrighet tar de små barna imot uten forbehold, pakker opp gaven og sier stolt til foreldre og venner: ”Se hva jeg har fått!”

Voksne er mer reserverte; vil vi nå egentlig ha det vi tilbys? Og mange er redd for å nærme seg Jesus, og kanskje også innerst inne redd for å bli avvist. Det hender at den som har gjort urett mot et menneske er redd for å nærme seg vedkommende. På samme måte kan den som har gjort urett mot Jesus være redd for å møte ham. Men Jesus er annerledes. Han sier: ”Den som kommer til

meg, vil jeg ikke støte bort.” Jesus møter den som kommer med tilgivelse, med kjærlighet og omsorg.

I vår tid er det vel enda mer som kan hindre voksne enn det som hindrer barn i å komme til Jesus. De mange hindre blir lett til alibi for ikke å være kristen. Redselen for hva andre vil si, redselen for å måtte endre livsførsel, kanskje manglende vilje til å sette Gud på førsteplass i livet. Jesus sier: ”Den som kommer til meg, vil jeg så visst ikke støte bort.” Guds vilje er klar: Han vil at alle mennesker skal bli frelst. Dette er en klar invitasjon til alle, uansett alder, uansett hvem vi er.

Hos Gud er ingen omsorgssvikt. Mennesker kan både feile og svikte. Noen er selv offer for generasjoners omsorgssvikt og fanget i en endeløs sirkel. Da er det godt å vite at Gud kan gjøre alle ting nye. Han kan gjøre helt der det er store hull i livet. De små barna lærer oss hva nåde er. De har ingenting å betale med, likevel overøser gode foreldre sine barn med omsorg og kjærlighet. Slik er også Gud. Jesus har lært oss å be til Gud som vår himmelske kjærlige og gode Far.

Jesus tok barna inn til seg og velsignet barna. Jesus tok imot de barna som var så små at de måtte bæres, for ”Guds rike hører slike til”. Dette bibelordet fra Markusevangeliet leses hver gang vi har dåp i kirken. Det er en del av vår begrunnelse for ordningen med barnedåp. I teksten står det at barna skal komme til Jesus, og at Jesus la hendene på dem og velsignet dem. Men det står også at Guds rike hører slike til. Det står ikke motsatt, at barna hører til i Guds rike, som om det skulle være automatikk i det. Hele menneskeheten er i og med syndefallet falt ut av Edens hage, for å bruke det bildet. Frelsen må komme utenfra mennesket selv. Frelsen må gis, og den må tas imot. Jesus har gitt oss dåpsbefalingen og bundet sin kirke til dette oppdraget.

Inngangsporten til Guds rike er for alle mennesker Guds frelse, også for barna. I den samtalen Jesus en gang hadde med Nikodemus, sier Jesus at ingen kan se Guds rike hvis han ikke blir født på ny, og så sier han at den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. (Joh 3). Det nye testamente omtaler også dåpen som gjenfødelsens bad, med andre ord at i dåpen skjer det en ny fødsel. Vi blir født på ny til det nye livet i Guds rike. (Titus 3,5).

Jesus sorterte ikke ut og sa at noen kan komme, men andre ikke. Jesus gjorde ikke forskjell, men inviterte alle som var små nok. Vi skal få tro at Jesus også i dag er like raus, at han har rikelig nåde å gi til alle som kommer uansett alder. Så skal vi glede oss over at barn er barn, og vi skal lære at det er som små barn vi må komme til Jesus. Vi skal få legge av vårt voksne prestasjonsjag og være ærlige og små i oss selv. Vi skal komme til Jesus som tillitsfulle småbarn som vet seg elsket av kjærlige, omsorgsfulle foreldre. Vi er jo elsket av vår egen himmelske Far.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.